

daří, jsme se ani tehdy v tom telefonu nepřekvapivě nedozvěděli vůbec nic.

Oblékám se především kvůli zákaznicím. Oleh mě v těch letech neviděl na ubytovně jinak než v teplákovce nebo v dlouhém tričku, to mám na spaní, přestože se to Olehovi moc nelíbí. Jenže když k nám každou chvíli někdo může vtrhnout, nechci žádnou volánovou vyloženě noční košili nebo prádlo, i když dvě sady, černé a červené, jsem v Mykolajivce dávno dávno pro Oleha na noc nosila. Ale vybíhat v tom na chodbu, když sousedi kvůli něčemu pořád buší na dveře? A co kdyby hořelo? Umělina nočního prádla s podvazky se vpeče do kůže jako plátek rebarbory do koláče a pro smích všem bych nosila na stehnech rudé podvazky až do smrti. Sice u nás do té doby nikdy žádný požár nebyl, ale na jiných českých ubytovnách ano, a tak z toho bylo i u nás nahnáno.

Nejhorší je, když se neví, kdo to udělal. To se pak šíří zvěsti, že to nebyl nedopalek cigarety, zapnutý vaříč ani dítě hrajkící si se sirkou, ale někdo z těch Čechů venku, co nás nemusí. Někteří Ukrajinci proto zatahují okna, aby na ně zvenku nebylo vidět, ale já tuhle komedii nehraju. Danka tomu říkala lehkovážnost. Že nemám strach ani v noci na ubytovně otevřít dokořán a nechat se otravovat komáry. Většinou pijí krev víc než Češi, ale Danka měla o nás menšiny stejně strach. Zastavila mě tehdy u vrátnice ubytovny, ptala se, jestli v baráku bydlím a jestli bych si na ni našla čas, že je z organizace Tíseň a snaží se pomáhat lidem odjinud. Nenašla, povídám, protože jsem ještě ten večer musela do práce. Ale domluvily jsme se na příště. Hubená dívka s náramky, výjimečně někdo, kdo měl zájem o něco jiného než moje vytahané ruce.

O organizaci Tíseň jsem nikdy předtím neslyšela. Aby nám nějak zvlášť pomáhal někdo z Čechů, to by nás nenapadlo ani ve snu. Když nás Vladan okradl

s pojištěním a lhal nám o té svojí pobočce, té kanceláři agentuře či co, sbírali jsme se z toho s Olehem pěkně dlouho. Takhle rychle že narazíme, ani jeden z nás nečekal. Ale přijeli jsme dobrovolně a ne na nějakou školu v přírodě nebo poznávací zájezd Prahy, a tak jsem na Danku nejdřív zírала spíš s nedůvěrou, proč ji to všechno zajímá. Holku, kterou jsem potkala bloudit po naší ubytovně a zjišťovat věci o úkáčkách. Slovo, které by sama nikdy neřekla nahlas, a když, tak jen jako ukázkou toho, jak jsou na nás Češi zlí.

To si říkám sama pro sebe, nahlas mlčím, když mě Danka příště vede do té jejich kanceláře Tíseň, protože tak hrozně žadonila, jak je to u nich perfektní a že se mi to určitě bude líbit, a ta osoba v tísní jsem já a Oleh a všichni lidi v naší ubytovně, a všude v kanceláři visely vlajky Běloruska, i když Bělorusů moc není a mluví častěji rusky než bělorusky a místo toho, aby v Praze stavěli nákupní centra a domy pro obyvatele jako my, tak tu řeční o tom, jak se mají špatně, i když si za to můžou sami a my na tom nejsme o moc líp, jenže to zdaleka tak netáhne. Prostě nejsme tolik v módě.

Danka se hned vypařila do kuchyňky vařit kafe a zpoza rohu jen houkla, že když u nás byla Oranžová revoluce, byla kancelář pro změnu plná vlajek Ukrajiny, ale jestli to mělo něco vysvětlit, tak těžko, protože co že se teď mělo konat za revoluci v Bělorusku? Naposledy tam měli tu komunistickou, a to už skoro před sto lety. Jenže i Oranžová revoluce byl podvod. A jestli si vlaječkami připomínat ten nebo Bělorusko, kde si navíc v obchodech koupíte úplně všechno, čili jací chudáci, tak to vyjde nastejno a prašť jako uhod jsem spolkla i připomínku ohledně té výzdoby. Takže říkám Dance ještě jednou, kde pracuji, kolik mám rodinných příslušníků a jaké vzdělání, a ona to zapisuje do kompjútru nebo do papírů, nevím, už je to dost let zpátky.

S Olehem jsme měli za to, že bydlíme v solidním zařízení, ale Danka dostala avízo jít k nám na obhlídku prý právě proto, že tomu tak údajně nebylo.

Je pravda, že byl konec října, a ještě se nezačalo topit. Ale i když Oleh brblal, jako hlídač venku před klubem mrznul mnohem víc, takže i za to zadýchané teplo, co jsme si na pokoji vyrobili sami, byl rád. Výpadky elektrárny jsme znali i z Ukrajiny, a tam je to panečku jiná trpělivost. Dokud v koupelně nezamrzne kohoutek, nestojí to za řeč, a k tomu bylo na ubytovně v říjnu ještě daleko. Co se týče špíny, je pravda, že za nájem našeho pokoje na ubytovně jsme tehdy dávali měsíčně pět tisíc, měl v tom být i úklid chodby, a po prvních několika týdnech se chlap s mopem vypařil. Jenže na každém patře se rychle vytvořil kolektiv ženských, které to vzaly do svých rukou. Rozdělily jsme si vytírání po týdnech, runda na mě přišla jednou za měsíc a na odvedenou práci jsem byla pyšná stejně jako většina ostatních.

Takže špína na chodbách to ani náhodou. Danka na to, že myslela hlavně přízemí kolem vrátnice, a to měla pravdu. Suť, chuchvalce a střepy, přízemím jsme po každé jen rychle probíhali, kdo by se chtěl vybavovat s kyselým vrátným, zvláště když se zajímal jen o zpozděné za nájem a kdo rozflákal lampičku nebo cigaretou propálil křeslo na chodbě. Takže to, že má vedle své budky špínu, co by to lidi od nás trápilo. Jenže Danka pokračovala dál. Okna na ubytovně že jsou prý jen kobercovkou poslepované střepy, do kterých se přes ty záplaty sotva dostane slunce.

„Třeba u Dymčakových,“ skočila jsem jí do toho, „to je proto, že na nová nemají peníze.“

Danka se rozčílila. Zajistit slušná okna je přece povinností nájemce, nikoli nájemníka. A já si říkám, nejdřív u nás div neskončila ve sklepě, tahle hubená holka, co se nám po ubytovně bezradně motala jako erární, a u sebe v kanceláři Tísně najednou řeční jak

s patentem na rozum. Naši ubytovnu že budou v Tísni monitorovat, kdyby do čtrnácti dnů nezačali topit, mám se ozvat, a vůbec kdyby byly nějaké potíže. Další pracovnice v té kanceláři se mě ptala na to, jak jsme se vlastně dostali do Prahy a jestli nás při té příležitosti někdo nevzal na hůl. Pochopitelně jsem mlčela jako hrob. Vladanova zrada byla jen moje a Olehova hloupá chyba a poslední, co bychom v naší situaci potřebovali, byla kontrola našich papírů. Pracovnice v Tísni se sice tvářila medově, ale tak naivní jsem nebyla ani tehdy, abych to, co věděla jen Zula, a ještě ne všechno, vykloupila někomu jen tak na potkání. Tím spíš, když mě napadlo, že to celé se slečnou Dankou Pyškovou může být jen chytrá pobočka nějaké policie a za papírovou stěnou téhle hry na pomoc zlá místnost plná policajtů, kteří pečlivě shromažďují data, aby pak na nás všechny udělali jeden velký zátah. Radost by jim určitě udělalo, kdybych vytáhla něco, co Oleh nosí domů z Kosmosu. Co je to, že nám na ubytovně ještě nepustili topení, proti tomu, že se sem z Ukrajiny pod slibami chybami ve velkém vozí hloupé mladé ženy, maso s bílou barvou. Že na cizinecké policii, toho okna do pekla i ráje, každý úředník za přepážkou, každý každičkový od nás chce něco jiného nebo spíš bokem. Že někteří z Kosmosu mají čtyři i pět aut, každé barvou se hodící k jiné vile, před kterou parkují, a daně platí ten vykuk jako chudák se stánkem na limonádu. Že dohazovači ukrajinských dělníků mají takové provize od českých stavebních firem, že se vám o nich ani nezdálo, takže zatímco úkáčko lopata pracuje, až se z něho kouří, a má sotva na nájem a rohlíky, prostředník má z každé hodiny jeho práce od české firmy třetinu a pořád se to ještě všem vyplatí. Všem až na lopatu úkáčko, přestože oni řeknou, že kdyby ne, jela by lopata domů. Ale copak domů se dá jet s ostudou?

Ruce mám v pěstích jako socha odboje, v téhle kanceláři Tísně, kde je těsno hlavně mezi stoly, složkami

papírů a všemi těmi věčně usměvavými pracovníci, které vůbec neznám a ony mě taky ne. Vidlemi bych je chtěla vidět u nás v Mykolajivce obracet z fúry seno na půdu, to by byly v tísní ze své pracovní neschopnosti, než by řekly švec. Jedna, co se mi představila jako Kamila, to na mě zkusila s ukrajinštinou. Všechny kolegyně jí zatleskaly a já s nimi. Řekla ukrajinsky, že Ukrajina je krásná země a žijí tam milí lidé, a já řekla to samé česky o Čechách. Asi aby Čechy trochu poháněly a už se mi tu tak nelíbilo, chvíli na to odněkud přinesly tu příručku. Nejdřív rukověť kuchyně uprchlíka, ale tu mi za chvíli s omluvou, prý omyl, zase odebraly a místo ní přistála na stole přede mnou knížečka o rasismu.

Čili už vím, jak se jmenuje to, že nemusím šikmookáče a Zule smrdí vlastně všichni s výjimkou Mongolů, takže je rasistka taky a šedesát šest procent Čechů s ní, protože by vedle nás úkáček nechtělo ani za nic bydlet. Pořád jsme na tom ale líp než cikáni, vedle kterých nechce podle příručky v Praze bydlet celých čtyřiaosmdesát procent lidí. Trochu mě řálo jen to, že líp než my jsou na tom nejen Němci, což člověk chápe, protože druhá světová už je dávno a u Němců se vždycky dá spolehnout na pořádek, ale i Poláci, největší nafoukanci, co znám, a taky pijani a i, prosím pěkně, homosexuálové. Češi že chtějí raději bydlet vedle úchylných lidí než vedle svých dělníků a často už i vedoucích stavebního dozoru, vedle chův ke svým dětem, vedle pečovatelek o své staré lidi? To mi dali v Tísni číst, abych měla zlost a bylo mi smutno? A navíc mi dalo pěkně zabrat, než jsem to v češtině přelouskala.

Zrovna jsem byla na odchodu za paní Málkovou, když přišel Oleh s tím, že ho vykopli. Ještěže stará paní vždycky může počkat a všechno si nechá pro sebe. Oleh mě to dopoledne potřeboval víc než stará vdova, která kdyby na ni přišla slabost, může si v nejhorším ulevit

rovnou do postele, kterou já pak jen obratem převlíknu, matraci ne, ta je pod igelitem, a paní dám nové spodní prádlo a noční košili. Oleh má na rozdíl od staré paní ještě hlavu, které to sakra myslí, i když mu Maxim, majitel Kosmosu, právě řekl, že je tupec. Jenže když vás vyhazují, pěkné věci si nechávají od cesty a vám je zaručeně neřeknou.

Holky od tyčí v Kosmosu zkrátka nedělaly dobrovolně a Oleh to všechno věděl. Jak dřely v práci čtrnáct hodin denně jako Severokorejky, jenom s tím rozdílem, že stroje Severokorejek byly šlapací šicí a mašiny bílých holek tyče, co jezdí mezi nohama. Bílé maso se jim říká proto, že se skoro nedostanou na sluníčko. Takže jejich alabastrová pleť je něco jako mozoly od násady na dlaních lopaty, co kope kanály.

Naši v Čechách často kopou s cikány, tahle Naďa, Julka a Irka ale pracovaly jen s další desítkou Ukrajinek z všelijakých našich vesnic, které jsem ani netušila, že jsou na mapě. Kupyčiv, Dubyna, Hrymalivka, Bakota a jiné. Při každé té jejich puse na rozloučenou, když měly po šichtě, řekly Olehovi kousek a za ty měsíce si to poskládal. Vzali jim pasy, bydlely po šesti, z peněz nedostávaly skoro nic a cesta taxíkem bylo to jediné z luxusního života, kromě těch kožešin kolem krků a prádla, ale tohle všechno, čeho se v Praze dočkaly, bylo jen pracovní a půjčené. Káčky, co chtěly rychle a bez práce pěkný život, bylo to první, co mě napadlo, a napadnout to musí každého o děvčatech, co skočí jak kočky na špek po práci s tak neuvěřitelným výdělkem, a někomu navíc dobrovolně odevzdají pasy. Celé je to důležité ne proto, že se to stalo, ale proto, že Oleh dostal padáka, aby holky už neměly komu plakat na rameni.

Samozřejmě že před vstupem do Kosmosu nebyla jen tak ledajaká kamerka, říkám Olehovi, ale kamerka s mikrofonem s dosahem až za roh, panečku dneska, kdy se pošta honí drátem a každého mobilní telefon

nahrává na kotouče archiv odposlechu, takové věci nejsou přece žádná věda.

Vlastně mě mrzelo, že si od těch holek Oleh vůbec nechal něco šuškat do ucha. Být Maximem, zatrhnu to Olehovi taky. Z jeho pohledu Oleh děvčatům kazil morálku a doopravdy mu nic do potíží, za které si mohly samy, nebylo. Jenže říkejte to mužskému. To je jako ptát se řidiče MHD, proč obyčejným lidem s potěšením zavře před nosem, ale na pěknou dobíhající dívku zásadně počká, i když by měl kvůli tomu nabrat zpoždění.

Někdo by možná namítnul, že vyhodit Oleha kvůli znalostem bílého zákulisí nebylo nejmoudřejší, protože rozzlobený muž bez práce má větší důvod o tom, co ví na zaměstnavatele špatného, někoho informovat, než muž, který si svou práci snaží udržet, ovšem pravda je taková, že když je ten dotyčný úkáčko, raději jen hledá zaměstnání, než by ho hledal a k tomu měl ještě za zátylkem policii. Protože právě ta, kdyby se něco mělo s bílým masem vyšetřovat, by se do toho musela vložit, a kdo ví, jestli by k vyšetřovaným toho případu nějak nepřilepila i Oleha, když v dotyčném Kosmosu tak dlouho pracoval a kriminalitu oznámil až tehdy, když dostal padáka.

Nevím, jestli jsem cítila spíš zlobu nebo lítost, když jsem Olehovi dokola opakovala, ať si z toho nic nedělá. Vím jen, že nejhorší, co může chlapa potkat, je malomyslnost.

Naši chlapi jsou v tom mistři, a bylo to tak odjakživa. Chlap, co rodinu neumí zaopatřit, začne ji i sebe samého trestat chlastem. Jako vír na vodě, co stahuje všechno s sebou dolů do černoty, vír zlý osud, důvod se najde vždycky. Neměli jsme sem jezdit, achich ach. Pro těch prvních pár dnů, kdy byl Oleh bez práce, jsem měla jediný úkol: tuhle větu aby ani jednou jedinkrát nevslovil, žok téhle hloupé pravdy aby se jen kinklal nad námi jako boxovací pytel kluka Gabriela, kterého jsem tehdy čas od času hlídala a vodila na nejrůznější

zájmové kroužky. Oleh mezitím alespoň konečně koupil a přidělal novou šňůru k našemu vařiči, spravil naše rádio a teprve pak se začal nudit.

Tu moravskou borovičku Jelínek, čert nám ji byl dlužný. Přinesl ji předtím Jarda, šikmoočák, co se s ním Oleh seznámil na chodbě v nemocnici. Na lahev padal nejdřív prach, protože když se chtělo pít, chodili naši chlapi na pivo pod kopec. Na ubytovně se jen popíjelo, doopravdy se pilo na svobodárnách, kde se bydlí bez rodin. V kolonii maringotek někde kus stranou na parcelách, koupených ke stavbě, kterou ti chlapi vydlabou ze země, ale než firma vypapíruje povolení, tak se tam naštosovaně bydlí jako v lehátkovém vlaku. Uprostřed louky na zadrátovaném place velkém jako pro čtyři montážní haly a rostou tam málem i pěnišníky, mochny a prvosenky jak někde v zakarpatských lesích, i když je to celé Praha. Tak v těch novodobých botanických zahradách, kde si nikdo zvenku nic neutrhne, protože tam hlídají trhací psi a chlapy z maringotek kytky nezajímají, lihoviny tečou skoro tak, jak si to Češi o Ukrajincích představují. Na rodinných ubytovnách jako na té naší by ale takovou partaj ostatní hned vyštípali. Taky proto jsem se zhrozila. Pár dní potom, co Oleha vyhodili z práce, když jsem večer přišla domů a po té borovičce nezůstalo nic, jen na židlích klimbal Oleh a vedle něj ten Jarda, co mu flašku nadělil.

Olehovi jsem taky neříkala, že se vídám se Zulou, tak proč bych měla vědět o všech, se kterými se schází on? Něco ve mně se ale stejně leklo. Pleš se šikmoočákoví leskla, hlavu měl zvrácenou dozadu, nějak to věštilo zlé časy. A taky ta nejistota, kolik toho ještě je, co si já i Oleh děláme po svém, ačkoli jsme před Bohem manžel s manželkou.

Když jsem o tom vyprávěla Zule, šklebila se. Třeba spolu jenom málo spíte, řekla a usnula jak poleno.

Už když se objevila před ubytovnou, lilo. Byla opilá. Křičela, do oken metala kameny, jedno po druhém se začala otevírat okna, lidi řvali jako ozvěna nazpátek a chlapi ať jde k nim, ale přišla za mnou a já si ji vyzvedla a vzala ji kolem ramen dřív, než si pro ni stihli dojít.

Venku černo, Oleh byl s Dymčákem na pivu nebo možná někde s tím svým Jardou.

Zula se nejdřív chtěla svalit do prodřeného sedačky rovnou dole u vrátnice, že si prý jen trochu odpočine. Vlasy měla zplihlé jako třásně tapiserie, co visela na stěně ve tmě u vrátnice, aniž by si ji kdokoli kdy prohlížel. Tapiserie z doby komunismu, připomínka starých časů, mojich, Zuliných i téhle země. Na zlost a sentiment ale nebyl čas. Zula se klepala jako štěně a jako to štěně, a navíc opilé, neměla ani trochu soudnosti. Vrátný na nás civěl skrz tlusté popelníky, stejné za časů těch i oněch, kyselý dědek, co si kukaň vyhříval přímotopem, přestože to bylo na ubytovně oficiálně zakázáno, alespoň pro nás pro úkáčka.

„Tos nemohla brnknout?“

Táhla jsem Zulu k nám nahoru po schodech jako tehdy paní Málkovou, jen nohy jí nebimbaly odbíjení všech těch věcí, co se ještě stanou, ale cinkaly jehlovými podpatky.

„Nemám prachy,“ škytla a hned nato se pustila do všeho, co jsme měli v lednici: sýr, hořčici a tři salátovky.

Chvíle, kdy jsem měla za to, že Zula je opuštěná malá holka, co se přišla stulit někam do tepla, ale trvala jen málo. Oklepala se, jen co se ohřála a najedla, a hned se dala do řečnění. V Praze že si otevře mongolskou restauraci a mě zaměstná jako obsluhu a vůbec pro všechno, co bude třeba. Platí?

Zkušenosti s pohostinstvím měla, to nešlo popřít, a ani to, že ve městě nic takového nebylo, ačkoli jsem neslyšela ani o tom, že by to tu někomu scházelo.

Hned začala vymýšlet, na jakém místě by to bylo nejlepší, jak vnitřek vyzdobit a kde bude stát velká socha Buddhy, něco, na co se lepší lidi lační zdravé stravy z Východu jenom pohnou. Mongolů, co sežnou povolení, prý znala několik a ještě víc těch, kteří by zapracovali na interiéru.

Moc se o tom neví, ale zatímco chrámy nákupů staví dělníci z Ukrajiny, Mongolové, pokud nemontují počítače nebo neobšívají volanty, pracují jako námezdní síla na českých chalupách. Hlubí tu studny, přestavují skalky a nosí cementy za zlomek obvyklých cen. Takhle armáda je přes jisté lidi k mání a Zula ty lidi znala, jak mi řekla tu noc na ubytovně, a já jí to všechno věřila. Kdyby mě slyšel Oleh, v tu chvíli by mě přerušil a suše by se zeptal, kolik peněz že ode mě chtěla vymámit do začátku toho svého podnikání, jenže na to bych já: když je tak chytrý, proč tedy tak hloupě přišel o práci? Mluvit Zulu o penězích jsem navíc vůbec neslyšela. Jen chtěla vědět, jestli do toho půjdu s ní, a když jsem řekla, že potřebuji chvíli na rozmyšlenou, řekla, že si zatím skočí pro cigára. Později jsem si nemohla vzpomenout, jestli to vůbec byly cigára. Hučelo mi snad v hlavě?

Oleh si myslel, že jsem na něj celou noc čekala. Že jsem se nesvlíkla a spím na židli přistrčené k oknu jen proto, abych viděla, jak se vrací. Neřekla jsem, že to bylo kvůli Zule. Podle té příručky o rasismu z kanceláře Tísně byl Oleh rasista jako ostatní a měl na Mongoly úplně stejné řeči. Rasista stejně jako já, protože Zula se takhle bez rozloučení vypařila, rasista jako všichni lidi, protože většina z nich by podepsala, že s ničím kromě ničení Mongolové nikdy nepřišli. V dávných časech, kdy plundrovali Evropu, byli těmi rasisty na koni zase oni, tak co.

Oleh křičel, proč ho šmíruju, a já křičela, že jestli si nenajde práci, utopí se v chlastu, i když šlo mnohem

spíš o to, že mi vrtalo hlavou, kam se ztratila Zula. Jenže nějak se to zvirtlo a hádání se kvůli ničemu, tedy že sedím na té židli u toho okna, bylo najednou o všem.

Proti tomu vyrválu, co jsme dělali s Olehem, byl bordel, co dělala Zula před ubytovnou, úplně nic.

Že ho špehuji, si prý všimnul od té noci, kdy jsem se údajně náhodou zatoulala před Kosmos. A viděla jsem co? Polibky s holkami, kvůli kterým teď nemáš práci. Zatímco ony budou cobydup v nějakém azylovém domě a točit se o nich bude film podobný tomu, na který jsem náhodou narazila v televizi, když jsem čekala na Žeňu. Melu, potím se a vidím, jak se na mě Oleh kouká. Hezký pohled to není. Hlídala jsem jeden večer Ženina Michala, i když dluh za Olehovu nohu už byl zaplaťpánbůh skoro splacený, a jakmile kluk zapadnul do postele, tak jsem s pocitem svátku, protože s Olehem jsme televizor neměli, zapnula u Malevičů televizi a běžel tam zrovna pořad o šlapkách a hlavně jejich dětech, co je mají coury s kdovíkým, a děcka vyrůstají v děcácních stejně jako Oleh. Ty ženské byly sice hanebnice, ale byly ve vysílání a zítra, až je někdo pozná, o co že se s nimi div nebude chtít vyfotit? Kvůli té celebritní čtvrthodince budou brát od klientů, co pořad viděli, slušný příplatek a Olehovy holky od tyče potom, co bude v televizi o tom jejich azylovém domě, kde budou dojemně kuňkat do mikrofonu o mafiánech, co je unesli, to samé.

Tenhle zápisník, který měl původně zaznamenávat jen můj pracovní život, protože zákaznice se mi občas pleťou, zvlášť když mění dohodnuté termíny, je najednou – nevím čím vlastně. V Tísni pracují i s oběťmi domácího násilí, říkala mi Danka tehdy při mé první návštěvě v jejich kanceláři, a ve vyloučených komunitách je jich prý vždycky víc než v nevyločených, a i když Ukrajinci jsou vyloučení jen tak napůl, a tak i toho násilí bude asi jen o půlku víc než v rodinách mých zákaznic.

Přemítám, když letí facca od Oleha, co pleskla mouchu na mém rameni, Oleh že by mi nikdy neublížil. O žádné další facce od něj tu taky nebude, i když tu noc jsme na sebe zas křičeli, až ťukal někdo od těch nových sousedů. Mladý pár, který každý večer příšerně vrzal postelí, zatímco my s Olehem nad sebou leželi na palandách jako cibule v několika vrstvách oblečení. V místnosti mohlo být nejvýš třináct stupňů, a když Ljuba Dymčaková i s dcerami dostala zápal plic, přijela i televize Nova.

Jenže stejně si Praha na zimu jen hraje. Nechá si cukrovat střechy kvůli pohlednicím, zatímco sněhu má dost leda tak pro malé na sněhuláky a pár sněhových kalamiť, kdy silničáři vyjedou pozdě a děti mají radost, že se kvůli zmatku a zácpám první hodinu neučí.

Já chodila klidně i pěšky sníh nesníh, zácpa nezácpa, i tu zimu, kdy Oleh neměl práci. Neměl do čeho píchnout už dlouho předtím, než se na ubytovně začalo šuškat o tom, že s českou ekonomikou to jde od deseti k pěti, z Ukrajiny že už se sem nejezdí a že dost z těch, co si mysleli, že zůstanou, by jelo zpátky.

Já pracovala za dva a cítila jsem se střídavě jako hr-dinka údernice z donbaské šachty Novodzeržinskaja a střídavě jako můj největší pražský přítel podlahový mop, a tím mopem sem tam mával trh a zákaznice se mohly přetrhnout, aby mě měly. Už jsem taky líp než dřív znala svoji cenu. Moje sazba na hodinu uklízení byla pevná a bez jakýchkoli slev a za hlídání dětí podle jejich počtu se to jednoduše násobilo. Ráno pravidelně paní Málková, v pondělí Seifertovi, v úterý Mohurovi, paní byla generální z firmy na telekomunikace, pán dělal z domova webové stránky, ve středu a ve čtvrtky odpoledne jsem chodila s Gabrielem po kroužcích, v pátek mě čekal pan Kubata, v sobotu paní Bromová a do okének se vešli ještě další nebo když někdo stálý odpadnul.